

השמשות, העולה בדעתכם
שפה היה פתוח מאותו זמן, או
שתנאי התנה הקדוש ברוך הוא
מאותו זמן? לא כן. וסוד כאן
שנמסר לחכמים שלא משגיחים
על טפשות הלב. פי האתון -
דרגת האתונות, אותו עליון של
צד נקבות, אותו שהיה שרוי על
אותה אתון ודבר מעליה.
וכשברא הקדוש ברוך הוא
לדרגה זו שנקראת פי האתון,
סתם אותה בתוך (האתון) נקב
תהום רבה, וסתם עליה עד אותו
זמן. כשהגיע אותו זמן, פתח
אותו נקב, ויצא ושרה עליה
ודברה.

כמו זה, (במדבר טו) ותפתח הארץ
את פיה. את - לרבות דומ"ה,
שהוא פי הארץ. את פי האתון -
לרבות קמריא"ל, שנקרא פי
האתון. פי הבאר כמו זה. מה זה
פי הבאר? אותה דרגה שהיתה
ממנה עליה למטה, והיא פחת
פי ה', ומיהו? יהדריא"ל שמו.
שלשת הפיות הללו נבראו ערב
שבת בין השמשות. בשעה
שקדש היום, עולה פי הממנה
על כל יתר הפיות, ומיהו? אותו
יום שהתעלה והתקדש בכל,
אותו שנקרא (ישעיה נח) פי ה'. ערב
שבת בין השמשות נבראו שאר
הפיות. התקדש היום, עלה הפה
ששולט על הכל, פי ה'.

בין כן ראו את רבי פנחס שהיה
בא. הגיעו אליו, בא רבי פנחס
ונשק את רבי שמעון. אמר,
נשקתי את פי ה', התבשם
בבשמים של גנתו. שמחו כאחד
וישבו. פיון שישבו, פרחו כל
אותם עופות שהיו עושים צל
והתפזרו. החזיר ראשו רבי
שמעון והרים להם קול ואמר,
עופות השמים! אינכם משגיחים
בכבוד רבונכם שעומד כאן?!

דאברי ערב שבת בין השמשות, סלקא
בדעתיכו דפומא הוה פתיחא מההוא זמנא.
או תנאי דאתני קדשא בריך הוא מההוא זמנא.
לאו הכי. ורזא הכא דאתמסר לחכימי, דלא
משגחן לטפשו דלכא. פי האתון, דרגא
דאתני, ההוא עלאה דסטר נוקבי. ההוא הוה
דשריא על ההוא אתון, ומליל עלה. וכד ברא
קדשא בריך הוא להאי דרגא, דאקרי פי
האתון, סתם ליה בגו (האתון) נוקבא דתהומא
רבא, ואסתים עליה עד ההוא זמנא. כד מטא
ההוא זמנא, פתח ההוא נוקבא, ונפק ושרא
עלה, ומלילת.

בגוונא דא, (במדבר טו) ותפתח הארץ את פיה.
את, לאסגאה דומ"ה דאיהו פי הארץ.
את פי האתון (במדבר כ"ב), לאסגאה קמריא"ל,
דאקרי פי האתון. פי הבאר כגוונא דא. מאן
פי הבאר. ההוא דרגא דהוה ממנא עליה
לתפא, ואיהו תחות פי יי, ומאן איהו.
יהדריא"ל שמייה. תלת פומין אלין, אתבריאו
ערב שבת בין השמשות. בשעתא דקדש יומא
סלקא פה דממנא על כל שאר פומין, ומאן
איהו. ההוא יומא דאסתלק ואתקדש בכלא,
ההוא דאקרי פי יי. ערב שבת בין השמשות,
אברון שאר פומין. אתקדש יומא סליק פומא
דשליט על כלא פי יי.

אדהכי, חמו לרבי פנחס דהוה אתי, מטו
לגביה, אתא רבי פנחס ונשקיה לרבי
שמעון. אמר, נשקנא פי יי, אתבסם בבוסמין
דגנתא דיליה. חדו כחדא, ויתבו. פיון דיתבו
פרחו כל אינון עופין דהוו עבדי טולא,
ואתפזרו. אהדר רישיה רבי שמעון, ורמא
לון קלין ואמר, עופי שמנא לית אתון
משגיחין ביקרא דמאריכון דקאים הכא.